

Udtalelser, vi nu hørte fra den ærede Krigsminister, hvilke Udtalelser for Resten gaa i samme Retning — som rimeligt er — som de Bemærkninger i Motiverne, jeg sigter til. Der staa saaledes i Motiverne blandt Andet, at det er nødvendigt, at vi saa hurtig som muligt faae disse Vaaben, „for at vort svagt uddannede Fodfolk i det Mindste hvad Bevæbningen angaar kan blive en eventuel Modstander jevnbyrdig.“ Vi faae altsaa der at vide, at vort Fodfolk er svagt uddannet, det vil jeg meget gjerne tro, naar vi sammenligner det f. Ex. med Krigsstaten som Preussen og Frankrig; men iøvrigt kan jeg ikke Andet end beklage, at vi stadig skulle høre baade i Motiverne og her af den ærede Krigsminister, at vore Soldater ere svagt uddannede, at vi kun staa ved en ren Begyndelse, at saa godt som Alt mangler, og det uagtet vi i den Arrække have bevilget henved 20 Millioner, uagtet Krigsministeren i Fjor fik over 20 Millioner og i Aar forlanger henved 29 Millioner — naturligvis; det veed jeg vel, at han ikke har faaet dem. Vi kunne saa rigtig nok fristes til at udbryde: Hvad skal Enden blive? Vi kunne være fristede til at sige: Er det ikke paa Tide, at en lille Mægt stiller sig en anden Opgave end at kappes i militær Udvikling med Stormagterne? Jeg tror ikke, at slige Udtalelser som de, jeg nævnte, egentlig ere saa særdeles vel stiftede til at faae os til at gaa paa; men for Resten trøster jeg mig med den ærede Krigsministers egne Ord, at det ikke er saa galt, som det kunde lade til efter Motiverne og Udtalelserne. Jeg skal nu holde mig til, hvad der foreligger, og ikke til, hvad der er fremkommet i et eller andet Blad, saa kan den ærede Krigsminister rette eller modsigge mig, forsaavidt det ikke er rigtigt. Den ærede Krigsminister vil erindre, at han i Fjor havde en Debat i Landstinget i Anledning af de store overordentlige Bevillinger til Forsvarsvæsenet; da var der et Medlem, som gjorde opmærksom paa, at vi var det Land, som egentlig stod høiest med Hensyn til Udgifter dertil, naar man undtog England, som havde de store Kolonier at forsvare, efter England var det Land, som udgav de største Summer til Forsvarsvæsenet. Den ærede Krigsminister søgte saa at berolige det ærede Medlem med Hensyn til Udregningen og dels med, at vi saa dog ogsaa egentlig var stillede ret godt med Hensyn til vor Udvikling. Den ærede Krigsminister stiger saaledes — det staa i Landstingstidenden Sp. 560 — efter at han først har gjort opmærksom paa, at vi vel udgive noget Mere pr Mand end

Sverig: „Da Befolkningen der — nemlig i Sverig, jeg skal med den ærede Formands Tilladelse blot oplæse et Par Ord — ikke er saa lidt Mere end dobbelt mod vor, er det ganske vist, at deres Kvotabel pr. Individ er noget mindre end vor, men jeg vil blot sige, at hvis de ville sammenfalde en Høiesteret, en Areopagus af de mest sagkundige Officerer i Europa og lade dem undersøge de svenske Forhold og vore Forhold og udtale, hvem der fik Mest for Pengene, vilde De faae at se, at det svenske Hærvæsen er forholdsvis langt dyrere end vort, saa at de med deres 22 Millioner og vi med 11 Millioner staa omtrent ens. Jeg tror ikke, den danske Hær vilde være bange for at optage en Kamp, hvad naturligvis aldrig vil ske, med den svenske Hær.“ Vi ere altsaa ikke bange for at optage en Kamp med den svenske Hær, og det kalder jeg ret beroligende, da Sverig jo har en dobbelt saa stor Befolkning som Danmark. Det forekommer mig derfor, at vi ikke, selv ikke efter den ærede Krigsministers Opfattelse, sidde slet saa galt i det, saa at man kan tro, at vi kun staa ved en meget svag Begyndelse. Jeg vil ogsaa sige, at det er i høi Grad sørgeligt at udgive 20 Millioner om Aaret, som det jo lader til omtrent maa være spildte, naar vi dog maa høre ude paa Forsvarsmøderne, og naar vi faae det at læse i de indstrømmende Adresser, at vi jo egentlig ikke have noget virkeligt Forsvar trods de Penge, vi udgive. Og jeg vil dertil sige, at saa handlede den hoiere Krigsbestyrelse yderlig uforsvarlig, hvis den tog mod disse Penge, naar den samtidig var sig bevidst, at vi ikke fik Noget for dem. Den ærede Krigsminister har som sagt noget beroliget os ved den Udtalelse, som jeg nu har oplæst, og som jeg antager, at flere ærede Medlemmer i Forveien kjendte, da han jo er fremkommen med den i det andet Thing. Jeg tror som sagt, at naar vi ere jevnbyrdige med en Nabomagt som Sverig, der er dobbelt saa stor som vi, er det dog ikke saa galt; at vi ikke kunne stille os ved Siden af Stormagter som Frankrig og Tyskland, det er der jo vel heller Ingen, der betvivler, eller Noget, der vil forlange af os. Det er jo ikke alene, hvad der dels er bevilget og dels taget uden Bevilling, der er uretrettet for Forsvarsvæsenet, men det er jo ogsaa særlig gjort Meget privat derfor. Alle blive saa at sige pumpe, som i det Hele taget lade sig pumpe, for at faae Penge til Forsvarsvæsenet. Man ser Komiteer og Klasser af Mennesker blive bearbejdede af disse Komiteer, for at de kunne komme til at punge ud til Forsvarsvæsenet. Det lader